

2/5/84

EL·LENGUATGE

Mirar i veure

Es verbs *mirar* i *veure* poden ésser usats en el sentit de "procurar", segons diu la nota de la pàgina 86 de la Gramàtica catalana de Pompeu Fabra de 1956 (dita també "pòstuma" o "dels mestres", i publicada per Ed. Teide), la qual nota els inclou en la llista de verbs que poden dur un complement directe o acusatiu representat per un infinitiu, que admet d'ésser introduït per la preposició *de*. Però *mirar* i *veure* són dos casos especials, sobretot *veure*, que en certs aspectes tenen un comportament diferent que el que observem en els altres verbs de la llista en què s'inclouen: *acordar*, *aconsellar*, *assajar*, *decidir*, etc.

En primer lloc, no es pot dir que el complement directe que depèn de *mirar* i *veure*, en el sentit de "procurar", admeti d'ésser introduït amb la preposició *de*, sinó que exigeix aquesta introducció. Al costat de *Desitjava de veure-la* podem dir, també, *Desitjava veure-la*, sense la preposició *de*, però aquesta partícula no és pas suprimible en les oracions *Veges d'anar-hi* i *Mira de venir*, que són els exemples que consten en la nota citada de l'obra de Fabra.

Malgrat que el Diccionari Fabra indica més explícitament l'ús de *veure* en el sentit de "procurar" que no el de *mirar*, és evident que el de *mirar* té més possibilitats que el de *veure*, car aquest sembla reduït al temps d'imperatiu i al d'obligació, tan afins (i potser caldria incloure-hi el futur). En el cas de *mirar*, en canvi, no veiem que hi hagi cap limitació. De fet, tots els exemples del Fabra, tant de *veure* com de *mirar*, són amb temps d'imperatiu o d'obligació, però el Diccionari de l'Enciclopèdia ja n'indica un de *mirar* en temps futur: *Aquesta tarda miraré de venir*. Però també és ben possible de dir *Jo miro d'estar bé amb tothom*, *Mirava de treure'n un profit* o *Li vaig demanar que mirés d'intervenir-hi*. No és possible, en canvi, "Jo veig de guanyar diners".

Els infinitius, i les subordinades introduïdes per la conjunció *que*, que fan de complement directe de verbs com *acordar*, *aconsellar*, etc., són representables pel pronom *ho*, però això no és possible en el cas de *veure* i, potser, limitadament en el de *parlar*. Com a complement de *veure*, hem d'usar, en lloc del simple pronom, la frase verbal *fer-ho*: *Veges de fer-ho tu mateix*. En canvi, *mirar* té segurament capacitat per a admetre totes dues solucions: *Anar-hi avui? Ja ho miraré* o *Ja miraré de fer-ho*.

Albert Jané